

Bokrotások Garaja

TÁRSADALMI
FOLYÓIRAT

SZERKESZTI
PAULINI BÉLA

Megjelenik havonta egyszer

Igy „hódolt“ a pásztor-körmenet Szolnokon

A vidéki városok egy része — lehetlenné teszi, hogy területén komoly népművészeti ünnep legyen

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer — szeptemberben — Szolnokon is egy „népművészeti ünnep“, vagy műsoros pásztor-konferencia, vagy ki tudná pontosan mi, talán akik engedélyezték, tudják. Nem az első szégyen az idén se, de meddig és hány szégyen következhet még? Mért nem lehet vége?

Az Uj Magyarság ezeket írta:

A Gyöngyösbokrotának egyre több ragadványa támadt s lassan úgy lesz már, hogy minden bokorban népi fikciók teremnek s kihasználva a Gyöngyösbokrota páratlan sikerét, népművészeti dobveréssel csábítanak maguk köré közönséget s járják le a sok munkával felszínre hozott, népművészet hitélet. Furcsa fátyuhajtások burjánoznak elő s olyasmit produkálnak, mint például vasárnap Szolnokon, amitől — fálnak meggy az ember.

Mért Farkas Gábor nyugalombavonult pásztorember a buzdító híresztelése szerint összegyűl az ország különböző részeiből 2000 pásztorember, hogy hódoljon Horthy Miklós kormányzó előtt országglásának tizenöt éves fordulójára alkalmából, azontúl országos pásztor-kongresszust tartson a pásztorság panaszainak megvitatására és fölterjesztésére, még ezen is túl bemutassa a közönségnek a pásztoréletet ötven fillér belepődij mellett, másik ötven fillérért pedig adag szabolcson főzött birka-pörköltet osztogasson. Nevezete aztán pásztorünnepnek, pásztor-kongresszusnak, sőt pásztorbúcsúnak.

A Magyarságban jelent meg utóbb:

Az első bevületben bizony szerettem volna fűtykös megadni a meghívó „elkövetője“ ellen. De meggondoltam a „sört

mégis. Hivatott lehetek-e én vénséges koromban bírálul lépni fél a jelenségek között? (Magyar Kázmér, aki a Magyarságban foglalta össze észrovételeit, idős ember. A népelet szerelmese és Gödöllőn lakik.) Az evolúció egyes mozzanatait képs vagyok-e mérlegelni tárgyilagosan? Szorul-e arra az irodalom, a statisztika, a jó ízlés, hogy én rántsak kardot mellette?

Koszorus pásztorlányok!!! Itt a csendes kis faluban a községi csorda után járdigál reggelinkint egy sütvölvény leányka, mint édesapja kisegítő társa... Miért ne lehetne lovasított amazon a nagykunsgái ménesekben és szilaj gulyák

mögött, ahol stílusosan is szímmentáliak szilajodtak meg bizonytal?!... Hát már ezért is tartózkodnom kell a fűtykös megragadásától; de tartózkodásra is int még valami. Az, hogy én nem tudom, nincs-e misztifikáció a dolog körül? Nem tudom, nem rossz tréfa-e az inkriminált meghívó? Hisz az merőben elképzelhetetlen, hogy főispán, polgármester, országgyűlési képviselő olyan pásztorünnepséghez odaadják a novüket...

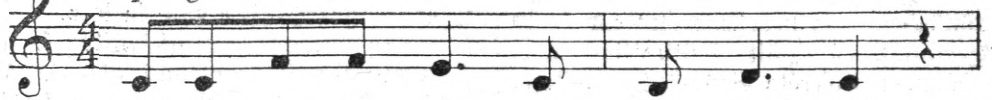
Az „Az Est“ ezzel a csattanóval szolgált:

Igy virradt fel a hétfő, mely már a kora reggeli órákban kiábrndító kelle-

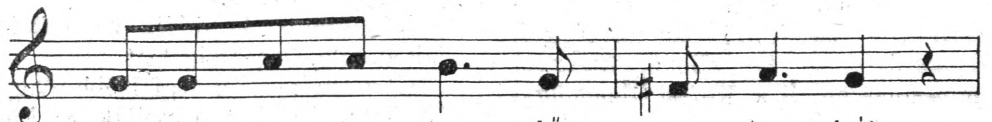
Sióagárdi dal

Volly István feljegyzése

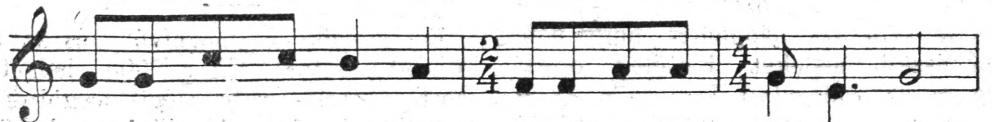
Tempo giusto

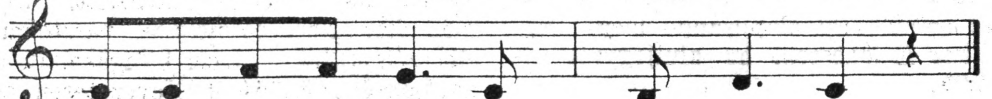
Szü-re - te - lik már a ka - dar - kát,
Te - lik a kád must - tal, de é - des,

Te - le sze - dem ken - döm, a tar - kát.
A - mi - től a szám lett be - szé - des.

An - nak a - dok egy - két i - ci - pi - ci bi - lin - get,
Ki - be - szé - lem an - nak a leg - na - gyobb tit - ko - mat,

A - ki a sze - mem - be ne - ve - tett.
Ki - at - ö - le - li a de - re - kam.

metlenséget hozott a még jóformán ki sem józanodott rendezőségnek. Detektívek szedték össze „kvártélyukon“ őket és vitték be a kapitányságra, ahol feljelentések várták a megrémült atyafiakat. Hat vendéglős és egy kereskedő tett ellenük panaszt. A vendéglősök a nagy nap előtt átadott óvadékot követelték vissza, a kereskedő pedig 100 birka bőrét kereste rajtuk, amit eladtak neki, és aminek vételárára előlegképpen száz pengőt kaptak, bőrt azonban nem szállítottak,

hiszen a birkahúst mézarszékben vásárolták meg.

*

„Nagyobb baj“ ugyan aztán már nem történt. A továbbiakból megtudta az olvasó, hogy az ünnepség révén a város szegényei részére szép összeg folyt be, ezt a város kiutalta s a követelések rendezettek. Szegény szegények . . . Tehát.

A teljes „ünnep“ és - észrevételeink

Szóval olvastuk egy ujságban, hogy ekkor meg ekkor a nagykúnsági pásztorok nagy pásztorünnepet rendeznek Szolnokon. Az ünnepségen mintegy kétezer juhász, esikós, gulyás és kanász vonul fel, az öreg juhászok számarháton, utánuk pedig kétszáz pásztorlány sulyomkoszorúval ékesítve. Az ünnepségek során esikóslakodalom is lesz. A rendezőség vezetője Fazekas Gábor öreg juhász . . .

Egyszóval olvastuk. Nó, jól van, ezt a Fazekas Gábor „öreg juhászt“ ismerem. Vagyis inkább juh-szenzált. Egyszer már sikerült bizonyos tervében „elgáncsolnom.“ Most nem? S mivel ismerem az öreg juhászt, magamban megállapítottam, csinos „ünnepség“ fog kikerekedni ott Szolnokon. Vagy inkább esintalan?

Az ünnep lezajlott.

De még most is kerekedhetnek esintalan ünnepek? Holott az ország értékeiért elsősorban felelős tényezők valóban nagy okosságal és határozottsággal nyilatkoztak meg egy, időközben világviszonylatban is egyedülállóvá épült kulturális szerv, a Magyar Bokréta Szövetség mellett: két kultuszminiszteri, egy belügyminiszteri rendelet jelent meg, hogy a magyar népművészeti mozgalom országosan megfelelő komolysággal, tervszerűséggel és ellenőrzöttséggel izmosodhasson. S a Kereskedelemügyi minisztériumnak az idegenforgalommal foglalkozó osztálya szemlátómást egyre határozottabban helyezkedik arra az álláspontra, hogy népművészeti ünnepeket illetőleg országosan az emlegetett kulturális egyesület a kompetens, amely egyesület pedig — értsük meg — nem aluljegyzett személy, illetve, amely egyesület igenis úgy alapozandó meg, hogy akkor is lehessen, ha aluljegyzett el-tűnik.

Vagy ez a most lezajlott ünnepség nem is vonható a kiadott belügyminiszteri rendelkezés alá? Hanem?

De hát miket is szolgáltathat eredményben egy ilyen nem ellenőrzött ünnep? Például ez. Vegyük a „meghívót“!

MEGHÍVÓ.

Világhírű, messzeföldre kiterjed a Jászság, Kúnság és környékén élő *Pásztorok összejövele*. Konferenciák összetartása és megünneplése 1935. év szeptember 22. napján reggel 7 órától Szolnokon a Móric-ligetben. (Stb.)

Pásztorbúcsú egész nap kinn az síkon. Pásztorok és az koszorúzott pásztorlányok reggel 7 órakor templomba mennek *jubileumi misére*, az templomból való kijövetelkor körmeneten az hódolataikat mutatják be és üdvözlük az Kormányzónakat.

Tizenkét órakor lejelzi a pásztoroknak az harangja az sík területen az pásztor egyesület 4-es szövetsége négy pontjának leteszi az esküt az magaslatu szinpadon, amit ott szabadszemmel lehet látni. Négy pontnak az tartalma az végrehajtás után ki lesz függesztve, ami az Magyar Szentkorona területén becsület és igaz javára van és lesz.

Egy órakor Pásztorok kiállítás és az Pásztoroknak jubileumi díszoklevél kiosztása díjtalanul, de csak hatósági lebélyegzett igazolványra kapja meg mindenki.

Két órakor kezdődik az esikóslakodalom, végezetig tart.

Kérelmezzük az legfelsőbb nagyhatalmu főurakat pártolják az kinkaló pásztorokat.

Ezt mondta a „meghívó“ és az a 20—30 pásztor, aki a 2000 helyett most a Móric-ligetbe mégis meghirdetett sőt „konferenciával“ is egybekötött esikóslakodalom-pásztorok kiállításos összetartásra összegyülekezett, mit mondott? Nos, egynéhány pásztorral elbeszélgettünk s azok kifogásolták a hatóságok működését. Nevezetesen az ő szívügyük, a „konferencia“, mindjárt nem valósult meg. Engedélyezték a hatóságok, azután nem „pártfogták“

— így emlegetik, stb. Holott baja van elég a pásztornépnek. Huszonnégy mázsa „élet“, meg hatvan pengő az egész fizetség, ó, a hatvan pengő nem egy hónapra, hanem az egész legeltetési időre, ami persze pásztor embernél az egész évet jelenti. Lám egy öreg pásztor messze megyéből 23 pengő utiköltséggel utazott Szolnokra a konferenciára, most meg nincs konferencia és a „négy pontból“ nem lesz valóság.

A „nézőközönség“ ötven fillér belépődíjat mindenesetre lefizet.

És sok pörköltet igyekeztek eladni a rendezőség.

Ami igaz, az igaz, a pásztorbúcsú ugyan lezajlott, csak pásztorok nélkül, mert a Szolnokra érkezett pásztorok is délután javarészt elkeseredetten hazamentek.

De a pásztorok harangja már nem szólalt meg a Móric-liget sík területén — szép erdő — s az eskü nem tétetett le, a magaslatu szinpadon, amit a meghívók szerint „szabad szemmel jól lehet látni“, amit ugyan közönséges ember nem látott. Ha egyszer a hatóságok . . . ? A négy pontnak az tartalma az végrehajtás után nem lett kifüggesztve, ennél fogva nem lehetett **Magyar Szentkorona területén becsület és igaz jó.**

A pásztorok kiállítás — elmaradt. Viszont a pásztoroknak a jubileumi díszoklevél kiosztása díjtalanul, de csak hatósági lebélyegzett igazolvány ellenében való kiosztása sem történt meg, talán csak nem megint a — hatóságok hibájából, akik a lebélyegzést nem foganatosították.

A esikóslakodalom — nem folyt le, talán az anyakönyvvezető — hatóság! — megtagadta a kijövetelt? Képes rá.

Hát ez így volt.

Jó, jó, maradjunk annyiban, hogy a belügyminiszteri rendelet pedig nem vonatkoztatható ez „ünnepségre.“

De a kormányzó úr főfőméltósága nevének szerepeltetése mégis „gyanut“ kelthetett volna. Egy passzus mintha azt sejtetné, hogy a Kormányzó úrnak szemtől-szemben hódol a pásztormenet.

Talán a pusztákon a maguk nyomorúságában édeglélve — a meghívó olvastán — már elképzelték, ahogy a sok összegyülekezett pásztor panaszával a főfőméltóságú úr elé járul s a panaszok azonnal orvosoltatnak. S felcsillant a szemük s *jöttek huszonhárom pengő utiköltséggel is.*

A valóságban Fazekas Gábor birkaszenzált akként oldotta meg e kérdést, hogy úgy húsz lépésenkint megállt a „körmenet“ élén és felköszöntötte a

kormányzó urat. Uccahosszat folyt ez az üdvözlés, számomra kegyetlen volt. Szememben — vérlázító.

Vagy a „meghívót“ illetékesek nem olvasták? Csak illetékesek nem kapták kézhez? Szerény véleményem szerint — ha jól fogom fel a szöveget — a rendőrség még mindig korrigálható volna a rendezés „intencióin“.

*

De kérem ez nem is volt „népművészeti ünnep“, ez végre elsősorban konferencia volt? Talán fogalmazzuk meg úgy, hogy „látványos konferenciának“ harangozták be. *belépőjegyes látványos konferencia.* Az más?

*

S bizony meg kell mondani egyszer már, hogy a vidéki városok egy része egészen különösen fogja fel a népművészeti ügyet. Ahogy a Szent István hetében Budapest Székesfőváros vendéglátásában jelentkező s iránymutató Gyöngyösbokréta végérvényesen a csoda formájába szökken, teljes sietséggel láttak a vidéki városok is a népművészeti ünnepekhez. Aminthogy nem túlsok, de jól megcsinált „kerületi“ bokréta ünnep stb. segítene is teljessé tenni ezt a nemes magyar mozgalmat. S néhány speciális ünnep, a Magyar farsangtól a Magyar Kenyér ünnepén át a Magyar Karácsonyig: ime országos program! A városok egyrésze a jóindulatú és rosszindulatú akarnokokkal, hozzá nem értőkkel, leglehetősebb orientációkkal látott hozzá, ennek folytán balfogások sora lett az eredmény. Már majdnem olyan formát mutat megint a dolog, hogy a vidéki városok egy részében csakhamar lehetlenné válik minden ilyen irányú megmozdulás. Meg kell mondani!

Igen, Fazekas Gábor „öreg juhász“, mint „rendezés-vezető“ csak maximum a negatívumban. A kárt illetőleg ami a gyönyörű magyar népművészeti ügyet éri, érheti, egészen mindegy, ki milyen „rangban“, szándékkal „téved“ a népművészeti divat dolgában. Meg kell mondani . . .

De mégis, mit kellene tenni, hogy állítólagos „srégvizavi“ ügyekből se kerekedhessenek szégyenek? Mit kellene tenni, hogy végre csakúgyan országosan „elhigyjék“: ha a népművészetek ápolására kialakult egyszer egy világviszonylatban is egyedülálló magyar kulturális szerv — a Magyar Bokréta Szövetség — akkor azt kell mondani hál' Istennek és köszönjük, ennél fogva már minden kísérletezés legalább is felesleges.

Mit kellene tenni? *Paulini Béla,*

Gyöngyösbokréta emlékek: a halászbástyán

Erika Schmachtenberger (Berlin) felvétele.

DÖMÖTÖRNAP A NÁDASBAN

SZAPPANOS LUKÁCS MESÉLTE

Ősapáink életében nevezetes nap volt a számadás napja, vagyis a Dömötörnap — mondogatják a kiskúnok Künszentmiklóson, így mondja Szappanos Lukács is, akinek nagyapja köré fonódik például e történet. Neveztetett pedig Szappanos Jánosnak és pusztabíró volt. Igen a Bach-korszakot kívánta a fenébe akkoriban az ország s a történet végébe beleavatkoznak majd a bogarak is. Jó csipős bogarak, azonfelül fekete bajszuk volt és lóháton jártak, fokossal csapdostak, de golyóbist is eregettek olykor. Jó csipős bogarak voltak Bogár Imre, meg az öccse, értjük már? Betyárok voltak egyszóval. A juhászok Dömötörnapkor adtak számadást, s akkor is szegődtek más gazdához.

Az az elszámolás nem volt nagyon körülményes mesterség. Ott voltak a cédrusvesszők tele rovással, vagyis ott volt az élőrovás, ennyi meg ennyi a különbözet, fertig: „mit ér az az irka-firka, többet ér a báránybirka“ — vélték az öregek, de milyen igazuk volt. Az ugyan már nem egészen bizonyos, hogy természetes halállal mult ki minden birka, amelyik esztendőközben — dögvőrsra került. Olykor azért megkívánhatta valamelyik juhász a birkapörköltet, hát egy kicsit odabökhett valamelyik birkanak — kerülne már dögvőrsra! — elvétve, hébe-hóba, imitt-amott előfordulhatott, de hát egy-két „báránybirka“ azért már úgy sem szoroz, valamint nem is oszt, az a fő, hogy az összeadás meg a kivonás stimmeljen. S azt a bizonyos cédrusfát dehogy is hozták távol Lybanonból. Virul az a kiskúnságban elég, nem valami óriási fa, inkább cserje-féle, no, de viszont megterem a legszikesebb földben is.

Nagy pusztái voltak Künszentmiklósnak. Nagy pusztákról számtalan birka-

nyáját hajtottak számadásra Künszentmiklós köré. Fürge pulik a ballagó nyájak körül, de e nevezetes utazásokban résztvettek a hatalmas komondorok is. Dehogy is azért, hogy birkákkal veszkődjenek. Hanem, hogy amikor áll a juhbál s minden rendű és rangú juhász is a bálban, védje a nyáját — farkastól is, ha szükséges. Néhai Szappanos János idején bizony még gyereket is elkaptak a farkasok ama vidéken. Megbirkózott a farkassal a borjúnai komondor.

Az, az a fő, hogy stimmeljen az összeadás, kivonás — netán vegye át új számadó a birkát — akkor ugyanis kezdődhet már a juhbál . . .

Egy kis traktamentummal.

Vagyis elsőnek, de mindig legelsőnek birkapörkölt. De csak hús, piros lében, holmi galuska, vagy éppen krumpli, egy világért se hozzá. Ez a kiskúnember szokása. A többi aztán már következhet, ahogy akar, túrók lepény, sült csirke, egyéb hús — itt már lehet savanyúságot is alkalmazni — kulesoskalács, fügekalács, búzafejeskalács: azt már csak nem nehéz kitalálni, hogy a fügekalács azért neveztetik így, mert kerekded, fügeformájú, de viszont a búzafejes kalács fonata akár valami hatalmas búzagalász. No, Isten éltesen bennünket.

A bor persze öntözgeti a gégét, előbb ritkábban, aztán egyre sűrűbben, vacsora végén pipa az agyarakra. Jókora füst csakhamar, s egyre nagyobb a kedv.

A cigány csárdásba kap, dobbannak a lábak, ne sajnáld!

Áll a juhbál.

Egyszer egyik gazdánál, máskor a másikinál, nagy tisztesség, ha valakire „felköszöntik“ a következő esztendő juhbálját.

Hanem ide a gyertyaszálakkal, járja a kúnverbunkost, aki férfi. A fehérnép ugyan a verbunkoshoz már megint nem szükségeltetik. A süveges táncos se, a seprútáncban meg épp az a tréfa, hogy menyecske helyett seprút forgat a kiskún. De komoly férfítánc a kúnverbunkos, meg a legényes, be nehéz a süveges, be tréfás a seprútánc, igaz a „törökös“ még tréfásabb, de hát az csakis lakodalomba való. S ürülnek közben a — hordók.

Hát csak ürüljenek.

Vigyáznak a komondorok talvaj kör-mére, farkas agyarára . . .

Történt pediglen, hogy épp Szappanos Jánosra volt felkészítve a jubál. Amikor az a vén Bach kitalálta, hogy minden összejövetelt be kell tiltani Magyarországon, ha hárman se kerülhetnek össze magyarok, akkor legalább nem konspirálnak.

No most jubál!

— Nem engedi a nímöt — így neveztek mind Bach Magyarhonba küldött megbízottai is.

— Hogy a fene önné mög.

— De apróra . . .

Szappanos János csak gondolt egyet, elballagott Bach kúnszentmiklósi helytartójához és igazán merész fordulattal — meghívta jubálra.

Lássa személyesen, milyen ártatlan multság az.

S a kúnszentmiklósi helytartó szintén merész kívánt lenni és azt mondta, hát jó, tartsák meg a jubált, sőt személyesen ott lesz, hanem aztán, ha valami gyanusát tapasztal, nagy baj kerekedik abból.

No, elkövetkezett ez a jubál is.

Evett a birkapörköltből a helytartó, kicsit marta ugyan a torkát. No, csak leöblögette: a paprika még nem forradalom. Evett a sült csirkéből, az még paprikás se volt. Egyéb sült húson se volt paprika, a fügekalács se forradalmi étel. Megszemlélte a táncokat, evett, ivott, sőt jócskán evett, még jócskában ivott, jól mulatott, nahát. A nótázásban sem talált kivetni valót — értette, ahogy érthette — azt sem kifogásolta, amikor a kiskúnok hajnal felé eldanoltak egy nótát, bár e nóta után könny csillan még a szemükben.

Hanem a kecskeméti főhelytartó nesztét vette a dolognak, hogy Kúnszentmiklóson megtartották a jubált, sőt azon alárendeltje is jelen volt. Sürgősen maga elé citáltatta.

De el kellett menni Kecskemétre a vendéglátónak is, meg egynéhány résztvevőnek.

No, a kúnszentmiklósi Bach-ivadék csak előadja Kecskeméten, milyen ártatlan dolog az a jubál. Ették, ittak, táncoltak, hajnal felé eldanolták, hogy

Bokrétások a viharzó Balatonon

Irta: Kiss József Somogyudvarhely.

Mentünk a Balatonvidéki bokrétába, Somogyudvarhelyről el Balatonfüredre. Nagykanizsa, Siófok, tessék kiszállani a vonatból. Átszállni a hajóra.

A Balaton erősen viharzott. S a bokrétá tagjai még nyugodt időben sem utaztak ekkora vizen, még hajón sem ültek. Mégis csak be kell szállni, viharos a Balaton vagy sem. A köteleket, amik a hajót kötötték, eloldják, szól a hajókürt, indulunk. A kikötő vize ugyan még elég nyugodt.

Hanem ahogy távolodunk a parttól, bizony már billeg a hajó. Jó volna nótázni, no, de a körülmények kétségtelesen aggályosak, mi lesz, ha fokozódik a vihar. Nótázás helyett hát csak izgatott megbeszélés kerekedik.

Már benn járunk, a hajó ugyancsak táncol a hatalmas hullámokon. És a gyengébb nemet már megszállja a — „halálfélelem“.

— Jaj, mi lesz velünk, jaj mi lesz, talán soha se látjuk többet Somogyudvarhelyt. — Hát ha el nem is veszünk, de a tengeribetegséget el nem kerüljük, az is öleg.

Bencsik Pistának hát mi jut eszébe? Hogy úgy mond:

— Csak a bazsalikomot szagoljátok, akkor elkerülitek a tengeri betegséget!

Van kéznél, ha egyszer hoztak magukkal eleget hazulról a menyecskék. Majd az orrukba tömik mind az egész bazsalikomot, úgy szagolják. Csak éppen hogy nem használ.

Szegény fehérenép már egymást támogatva keresi azokat a helyeket, ahol nyom nélkül eltüntetheti a mindöráron visszakívánczó hazait.

A hajó jobbra, balra dől, de igazán nagy lendülettel. S már a férfiak is — kivéve kettőt-hármat — követik asszonyaik, leányaik példáját. De hogy a

„halálfélelem“ közé új remény csöppenjen, Peti József meg azzal fordul a hajófenékbe leszorult felénkhez:

— Csak mindig azon iparkodjatok, hogy amikor a hajó erősen jobbra dől, akkor azonnal fussatok balra, amikor meg balra dől, fussatok rögtön jobbra, így majd a hajó egyensúlya helyreáll.

Hát megindult az — egyensúlyozás. Ha a hajó jobbra dől, a bokrétá nekilódult a baloldalnak; ha a hajó balra dől, a bokrétá neki a jobboldalnak.

Kétségtelen, hogy ez se sokat használt. De szinte mulatságos látvány volt ez az egyensúlyozás, már t. i. annak, akinek. Peti Józsefnek mindenesetre.

Igen, mi türes, tagadás, így egyensúlyozgatott a bokrétá egészen — Füredig. Hej, nem is gyöngyület mindig a bokrétáság, menni kell „ítéletidőben“ is (?)

*

Füredről visszatérőben már sima volt a víz tükre, a pintesekben még volt a jó fürediből, a cigány húzta, visszafelé nem volt semmi baj.

Illetőleg a szenvedélyes makrapipás Vas Feri, a füredi bortól „elfaradt“ egy kicsit. S ahogy kiszállunk, hogy majd megvárjuk a vonatot, Feri nem megy járkálni, nézelődni, hanem csak leül a móló szélére. Lehúzza a eszimat. S a meztelen lábát lógatja.

Tóth Jóska meglátta. Nézte egy darabig, aztán megkérdezte:

— Hát te mit csinálsz pajtás?

— É-é-é-n? Hát nem látod? Aztatnám a lábam, de ügylétszik kiapadt a Balaton, mert a lábam nem ér bele a vízbe.

Természetesen a móló volt magas, nem pedig a Balaton lett alacsony, csak ezt — Tóth Jóska szerint Vas Feri nem tudta megállapítani.

A „jó füredi“ nem engedte, hogy ezt — észrevegye.

„megvirrad még valaha“, de hát igaz is volt, nemsokára virradt.

Ám a kecskeméti Bach-ivadék mégis éktelen haragra lobbant. Hogy alárendeltje azt se tudja, ez a „megvirrad még“ a legveszedelmesebb konspiráció. Szidta megszeppent alárendeltjét — hogy milyen ostoba — szidta mint a bokrot és mindenesetre elesapta.

Szappanos Jánosékat viszont „megfelelően“ megbírságotta.

Most már aztán igazán nem lesz jubál?

Hát a legközelebbi esztendőben — Dömötör tájt — csak hol itt, hol ott szállingózik egy-egy gazda elfelé a községből, nagysubában a gazda, no jó,

hát megy a pusztába, ott a jószág mehet.

S a jubál estéjén együtt volt mindenki az egyik nádás szigetcskéjén, aki illetékes a jubálra, csak a fehérenép maradt otthon. A cigánybanda viszont ott volt. S a — bogarak?

Vagyis Bogár Imre, meg az öccse, kiket a történet elején már emlegettünk!?

Azok tisztességes egyezség útján körül a nádás szélében posztoltak, hogy véletlenségből se fordulhasson elő valami, ami a jubált — zavarja. Teszem fel, arra vetődő Bach-zsundár.

Majd arról már tesznek ők.

Ha egyszer — jó estős bogarak

A lévai bokrétás ünnep

Megírtuk, hogy az elcsatolt Felvidék egyik kedves városa, Léva, nagyszabású magyar népművészeti ünnep színhelye volt: az ünnepen 12 község magyar népi csoportja vett részt. A gyönyörű ünnepről most képből is beszámolunk, az első képen egy martosi párt, a másodikon a nyitraegerszegieket látni.

MI VOT AZ „ÚJTŰZ“

Az egyszerű eszközökkel tüzet gyújtó ember előtt különös értékkel bírt a tűz, mert nehezen tudta azt előállítani. Igyekezett is aztán minden módon megóvni, fenntartani. Képzetele pedig meséket, mondákat festett róla. Különös erőt tulajdonított az újonnan gyújtott tűznek, az „újtűznek“.

De lássuk talán, milyen volt magyar vonatkozásban az új tűz gyújtása.

A legegyszerűbb mód volt a két darab száraz fával való tűzgyújtás. Pl. Zich-községben — Somogymegye — két fát dörzsöltek össze. Gyergyóvárhegyen a juhászok két száraz galy összedörzsölésével és száraz lombzat segítségével gerjesztették az újtűzet.

Érdekes a három fával való tűzgyújtás. Bodrogközben a lápi ember egy száraz nyárfagalyat kétoldalt laposra faragott, másik kettőt egymásra fektetett,

és az egyik végüket gyökérrel szorosán összeguzsoltta. A két fa közé bedugta a laposra faragott harmadikat, a másik kettőnek szabadon álló végét bal kezével összeszorította s jobb kezével sebesen húzta-tolta a harmadikat a másik kettő között. A surlódás helye előbb barnulni, azután feketedni, majd füstölni, később pattogni kezdett. Öt-hat perc után a három száraz ág tüzet fogott, mire az előre összekapart „nádesörmő“ be dugták s illeda himbálták. A tüzes fától lángra kapott és égni kezdett a csörmő. Gyergyó legkülső szélén, a Kelemen-havas alatt levő Bélbor juhászai egy száraz galyat két más száraz ág közé szorítottak. A beszorított fa — legtöbbször nyírfa — két végére taplót erősítve, a külső két ágat kötelek segítségével lehető gyorsasággal addig forgatták, amíg a közepére ékelt száraz ág lobot nem vetett. Ekkor száraz lombbal élesztették a tüzet, míg a taplók is lángra gyulladtak. Magyarköblösön — Szolnok - Doboka-

megye — két puhább fa közé szorítottak egy harmadikat, ez utóbbit aztán addig húzogatták, míg a két puhább fa a dörzsölés helyén lángot fogott, mikor is egy legény hirtelen előre felhasogott forgácsot tartott a lánghoz s meggyújtotta. Göcsejben, Flórián-napkor, napfelkelte előtt, valamely élőfa vastagabb, szárazabb ágán át kötelet dobtak s azt két végével két ember addig húzogatta, míg tüzet fogott s ebből gyújtottak az — egész faluban tüzet.

Hontban, az Ipoly mentén, a kanászok egy keréken rudat töltak keresztül, kőccal megerősítették s a keréket megforgatva addig dörzsölték, amíg füstölni, majd lángolni kezdett.

Az újtűzgyújtásnak tehát tulajdonképpen két fajtája volt ismeretes a régiéknél: a fűrészelésképe két darab fával, három darab fával, kötéllal és fával, aztán meg a kerékekkel való tűzgyújtás.

„Népelet.“

AKIKNEK AZ ELŐFIZETÉSE LEJÁRT...

azok példányaiba a kiadóhivatal csekklapot mellékel: szíveskedjenek az előfizetési díjat mielőbb beküldeni. (Előfizetési ár egész évre 1.50 pengő.)

PAULINI BÉLA:

SZÍVEM SZAVA

Igazán szerencse, hogy eszembe jutott, körülbelül az idén 25 esztendeje, hogy író lettem. Bár lehet, hogy valamivel több, de az már mindegy. Tehát jubilálni kell? Hogyne. Jubileumomra ezenem megiszok egy kiströcsköt, — jó, kettőt — s e kiváló világlapban — szépvilágom lapja: egyszóval a világlap is stimmel — mindenestre összegyűjtöm a szerintem érdekesebb irományaimat.

Anyám . . .

Anyám, a fősvény

A sárga tanyai ház udvarán malacok szaladoznak. A sárga ház kamrájában — miként bőregerek öreg várak tornyaiban — lógnak a malacok. Füstön lógtak már, most itt lógnak. Nem túlságosan változatos pálya a malaci pálya.

Válogatott társaságban lógnak a füstölt malacok. Disznók is lógnak, de ezek részletekben. Bizonyára azért, mert másképpen nem bírná meg őket a lé. Kolbász, préshurka, szalonna alakjában lógnak a lécen.

Hanem a tyúkok már — hála Istennek, megint jól kezdenek tojni: a tojások ott állanak szépen sorjában, mint a katonák.

Méz van.

Körte, alma, még el nem fogyott.

Igen, az eleven malacok egyelőre az udvaron szaladoznak s dehogyan is gondolnak arra, hogy testvéreik vagy unokatestvéreik a kamarában lógnak. Léha teremtés az ilyen malac, nem gondol a jövőre. S félnek a tyúkok a malacoktól, pedig többen vannak a tyúkok. százán is. A kacacomb pedig csakugyan izletes.

De vacsorára igen gyakran sült krumplit eszeget anyám: fősvény az anyám? Még saját magától is sajnálja a falatot?

Na, tavaly januárban, ahogy odahaza voltam, adott egy füstölt lapockát, két szál kolbászt, meg jó darab szalonnát meg négy tucat tojást, meg egy sült kappant, meg egy préshurkát, meg négy kiló mézet, meg ami szülő volt, azt is mind ideadta.

Hanem már azt a kis hitvány zsineget — sajnálja!

Hisz amikor csomagolta a sült csirkét, meg a préshurkát, meg a többi ilyesfélét, ugyancsak meghagyta:

— Hanem a zsineget visszavárom!

Fősvény az anyám?

Pedig hitvány portéka volt az a zsineg, nem is egyfajtajú valami három darabból összekötözve, csupa csomó. Persze hogy megfélekedzik az ember az ilyen zsinegről.

No, februárban, ahogy odahaza jártam, ej, nem is jártam, még csak éppen leszállottam a kocsiról — mindjárt azt kérdezte az anyám:

— Hazahoztad a zsineget?

Nagyon haragudott, hogy nem vittem haza a zsineget. Azt a hitvány kis zsineget.

Nem mondom, hogy nem csomagolt be megint egy lapockát, egy sült kappant, ezt, azt, de az is igaz, hogy amikor felszálltam a kocsira, utánam kiáltott:

— A zsineget el ne hagyd! Most már két zsinegemet elvitted!

Júniusban, hogy odahaza jártam, anyám félrehívott a „vizitszobába“ és azt mondta:

— Hallod-e, Bélu, most már komolvan mondom, hozd vissza a zsinegeimet. Most viszed el az idén a harmadikat. A tavalyiakat már nem is számítom.

S tegnap reggel levelet kaptam anyámtól:

„ . . . félek, — így szól a levél — hogy majd megint megfélekedzel a zsinegeimről. Ha hazajössz, most már okvetlenül hozd magaddal valamennyit. A többiek-nél is van valami tizenhat zsinegem. Én ezt — nem győzőm!“

Általában, nem azt mondom, hogy nem ad, hogy nem küldöz ide-oda — öcsémnek, hugomnak, másik öcsémnek, másik hugomnak, komának, sógornak, régi ismerősnek — egyet és mást, de saját magától sajnálja a sonkát is, a szőlőt is s mástól a — zsineget.

Ilyen fősvény az én Anyám!

Kedves jó Anyám! Én most már többé aligha is merek hazamenni: a februári zsineget igazán nem találom sehol.

Vén diófa alatt

Pödörödik a levele a diófának, a vénnek, amelyik ott vigyáz a ház előtt. Hosszú sárga ház és alacsony ház, hajdanában magasabb volt, mennél régebben volt, annál magasabb. Felhőkarcolónak láttam még, amikor dadám, a Mujder, először vitt sétálni az udvarra. Mujder, juhász özvegye, vén, mint a diófa, csakhogy Mujder már akkor vén volt, mikor a mostan-vén diófát ültették. Váltogatták egymást a vének, hát persze, miközben az idő ront. Vagy igazában csak Mujder sétált, én csak ültem a karján. Jó így sétálni, sétál az ember és mégsem fárad el az emberke, jó emberkének lenni, karon tilve járni a világot: az udvart. Csak a gunár ne lett volna oly retentő nagy. De az is nagy volt akkoriban, akkora, mint én akkoriban és sziszegett is. Én csak sirni tudtam s a kettő félelmetességben nem azonos. A sirástól nem ijedt meg a gunár, a sziszegéstől én megijedtem, rossz emberkének lenni? De azért mégis inkább jó, mint rossz, mert mégis a gunár szalad el, mert a mujdereket meg el tudják kergetni s el is kergetik, mert a mujdereket az emberkéket pártfogolják. Azért, mert valaha ők is emberkéek voltak, nem pedig gunarak.

S a szomorufüz a kert mellett már hullatta leveleit, melyek olyan sárgák és keskenyek, mint halódó hölgy ujjai.

S az őszirózsát is megcsipte már a dér, pedig az őszirózsa igyekszik dacolni az ősszel.

Pödörödik, hull a levél, sodródik s a hajamat is megcsipte már a dér?

Gunár, de kicsike lettél, nem félek tőled. Mért félnék? Mit féltsek magamon: ősz van, életem össze itt van? Gunártól féljek? Időtől se félek, megérem a telet vagy se, fusson az idő s maradjak el az őszben. De milyen volt a tavasz, milyen a nyár s miféle is őszöm gyümölcse? Hol a zsák, mely életem gyümölcsét őrzi?

Valami koppant az asztalon. Dió hullott alá a fáról. Lám a vén diófa biztosan nem élt hiába, gyümölcse koppan is: itt vagyok!

Teríts-asztalka a malomkő — ott a ház előtt — jóvoltából vén diófának. A vén diófa minden esztendőben megörvendezteteti a sárga ház lakóit, egynéhány zsák telik meg a gyümölcsevel, amit ad.

Ejnye ebugatta, a diót felfalja az ember tavaszra, az én meséimnek örökké fog örüvendezni az emberiség. A vén diófa gyümölcse a mulandóság, az én életem gyümölcse az örök élet!

Most kedves néne jelent meg az ajtóban.

— Mit csinálsz? — kérdezte.

— Bölcselkedem.

— Lusta gyerek vagy te, az az igazság.

— A bölcsesség az arany szépapja!

— Gyere, keverd inkább a szilvalekvárt, — mondta anyám, mert ő volt a néne.

— A szilvalekvárt?

— Azt hát.

Hát — mentem szilvalekvárt keverni . . .

Hanem azért szép az ősz. Az ilyen ősz nagyon szép. Amikor deres fejjel gyerekek nevezik az embert s tréfásan szilvalekvárt keverni hívja a ráncosképű gyereket az — édesanyja. Ne fuss, idő, állj meg, oly szép az ősz, ne fuss, te rosszesont. Ül le a rét szélére, diófa alá, kocsmaasztal mellé, csak ne vágtsass.

A vidám gipszkötés

Heten voltunk a pusztai házban együtt: szüleim s az öt „gyerek“, persze, nagy gyerekek. Én is gyerek vagyok minden — karácsonykor.

Egyszer karácsonykor szegény anyám megbotlott a küszöbön, összeesett szegény s felkiáltott:

— Jaj gyerekeim!

Fölnyaláboltuk.

— Alighanem eltörött a lábam! — nyögte.

No el nem tört, hanem valami baj mégis érte. Az egyik „gyerek“, a Géza, azt mondja, gipszbe kell tenni a lábat. Majd ő gipszbe teszi. Mert doktor úr a Géza.

— Jaj, gipszbe tenni . . . — sóhajtozott anyám — nem lehet az én lábamat gipszbe tenni. Nem feküdhetek én hétszámra, dolgom van nekem reggeltől napestig, oh jaj, jaj, jaj Istenem!

Eltorzult kedves anyám kedves arca: nagy fájdalmi voltak, igen nagyok.

S rossz volt a gipsz is. A Géza — hogy csinálta, hogy nem — mondom gipszbe tette édesanyám lábát, bár kegyetlenül rossz volt a gipsz.

Másnap — letelt a szabadság — Géza öcsém visszament a városkájába.

Harmadnap megtekintette a falubeli öreg doktor az anyámat.

— Látja doktor úr, látja, hogy jártam? — siránkozott anyám.

Vigasztalta az öreg orvos . . . S nagyon csodálkozott,

Jubileumi emlék.

E. Schmachtenberger (Berlin) felv.

hogy olyan jól sikerült a gipszkötés. Holott rossz arrafelé a gipsz. S megkopogtatta a kötést. Kopogott a gipsz annak rendje-módja szerint. Mondogatta az öreg orvos:

— No, ezen igazán csodálkozom, ilyen jó kötést csinálni ilyen rossz gipszből.

R rossz gipsz, jó kötés: Géza.

S mintha szellő kerekedett volna hirtelenében a szobában. Szellő, szél, orkán, jóltevő, az észrevehetetlen szél pedig mintha elfújta volna anyám orcájáról a fájdalom barázdáit: a Géza, a Géza, a Géza gyerek, „az én fiam“ csinálta ezt a jó gipszkötést.

— Én, — folytatta az öreg orvos — a minap kénytelen voltam sinbe tenni egy lányka karját, olyan rossz volt a gipsz.

Anyám szeme egyre jobban csillogott.

— Ezt nevezem gipszkötésnek! — lelkesedett tovább az orvos.

Anyám nagyon is boldogan mosolygott, oh, mily jutalom e gipszkötés. Anyám — a sárga házban — e naptól fogvást csak üdögélt az ágyban és — mondom, — szemlátomást örült, hogy baj érte. Persze: máskülönben sohasem tudta volna meg milyen parádés gipszkötést tud csinálni a legjobb Géza a legrosszabb gipszből is. Holott az öreg doktor sint használ, pedig az öreg doktor nagyon öreg doktor, tapasztalt.

S ha vendégek érkeztek, hát csak kopogtatta ám anyám a gipszkötést, mondogatta, firtatta:

— Ezt nézzétek, ezt a gipszkötést. Ezt halgassátok, ezt a gipszkötést, milyen jól kopog . . .

Kipp, kopp, kopp, kipi, kopi . . . Kopogtatta boldog anyám a gipszkötést, sohasem kopogott még ilyen vidáman gipszkötés, sehol a világon. (Folytatjuk.)

„LEGUJABB“ Hogy áll a 30 pár halasi cigány lakodalma?

I. FEJEZET.

Valamint olvastuk egy újságban: „Kiskunhalason október 27-én, vasárnap, harminc cigány-pár tartja esküvőjét. A lakodalmas cigányokat a város közönsége vendégeli meg. A tömeges esküvő után a vásártéren népiünnepség lesz, amelyen régi cigány- és pásztormutatványokat és cigány-felvonulást rendeznek. A cigánylakodalomban ezernél több személyre terítenek. Az

érdekes esemény iránt külföldiek is érdeklődnek, így például Bécsből 300 tagú társaság érkezését jelentették.“

II. FEJEZET.

Tehát — a monstre-lakodalom után a vásártéren „cigány- és pásztormutatványok“ lesznek.

Cigány- és pásztormutatványok egy kalap alatt? Nem köszönik ezt meg szépen a pásztorok? S nem köszönnék meg szépen mi, ha netán itt-ott már az is mindogy

volna: bokrétás, pásztor, vagy cigány, csak „atrakciót“ szolgáltatson?

Rendben van persze, hogy Halason házasodnak a cigányok.

S mennyiben a város „teheti“, bizonyára az ő dolga, ha megvendégeli a maga cigányait.

De hogy ez a monstre-lakodalom még külföldiek számára is tálalandó magyar érdekességnek minősíthessék, ezt alighanem tulzott igyekezetnek lehetne elszámol-

ní; a külföld, fájdalom, néha ügyis túlerős nagytáborban látja cigányainkat, olykor talán nincs is tisztában vele, mégis mekkora „súlya“ van itt a cigánynak, olykor talán arra is gondol, hogy valami cigányország fele lehet e Magyarhon... „Ennél fogva“ rendezzünk hát — kihagyott cigányünnepeket hite megerősítésére?

Netán film is, hogy ne 300, de 300 millió „idegen“ — erősödhessen... Jaj!

Vagy ez eset mérlegetésénél már tulszba estünk, Nos kérdezzünk meg egy bizonyára higgadt természetű urat, egy tudóst, mi nézetben van e szenciaciót illetőleg.

Dr. Madarassy László, a Néprajzi Múzeum igazgatója ezt jelentette ki:

— A szívem elfacsarodott, amikor olvastam, hogy Kiskunhalas, ez az ősi kun város, cigányokkal akar dicsekedni a külföldiek előtt is. De még jobban elfacsarodott, hogy a pásztorokat ilyenformában kapcsolják össze a cigányokkal, bizony a pásztorosok bátran megfordulhatnak a sirjukban. Halas ugyan bekerülhet a lexikonba is, mint a cigányok főfészke, de ezt akarja? Én a sorsnak akkor lennék hálás, ha legalább külföldi mégse lenne ott ezen a lehetetlen ünnepen.

Illetőleg, időközben Halason is — több tekintélyes ember fejezte ki aggályát az iránt, hogy a külföldieknek efféle ajánlatos-e bemutatni.

Vallóban, a 30 pár halasi cigány fennjelzett méretezésű, *minősítésű* lakodalma jóval nagyobb „figyelmet“ keltett, mint a felületlen szemlélő gondolná. De legalább is megütődést...

III. FEJEZET.

Kiskunhalas illetékes körei a cigánylakodalom ilyen stádiumában megfelelő mérlegelés tárgyává tették a dolgot és a helyi tudósító lángbetűkkel világgá küldött híre a befentesek állítása szerint — végül így meggyeljesedésbe:

1. A cigánylakodalom a cigányfertály környékére húzódik vissza.

2. Pásztorok nem kapcsolódnak bele szokásaikkal az ünnepbe, de még csak nem is főznek.

3. Az idegenforgalmi szervezeteket értesítik, ne hozzanak külföldieket. Ha filmesek érkeznenek, azokat nem engedik filmezni.

Ez helyes. A belföldet remélhetőleg nem zavarja meg tulságosan a cigánysor környékére hazavitt cigánylakodalom. („Szegény“ cigányok, de sokat is szenvedtek a második — fejezetben: hányan voltak ellenük.)

Most már csak a netán külföldi lapoknak dolgozó fotóriporteket kellene 27-re — lecsuktatni. (Ami biztos, az biztos.)

Bokrétás lakodalmak Szakmáron

Új bor, új lakodalmak ideje. Szakmárról például most ezt írják:

Sok bokrétás esküvő következik. *Szabadi* Mária bokrétás leányt októberben veszi feleségül *Kovács* Ferenc helybeli bokrétás leány. *Tóth* Veronika bokrétás leány ugyan csak októberben esküszik *Vén* Mihállyal, a községi bíró siával. *Mácsai* Erzsébet bokrétás leányt eljegyezte *Szabadi* András helybeli leány.

A Magyar Bokréta Szövetség módosított alapszabályai

A Magyar Bokréta Szövetség rendes évi közgyűlése alapszabály-módosításokkal is foglalkozott. A módosított alapszabályokat a Magyar kir. Belügyminiszterium 160716—1935 VII/a. szám alatt hagyta jóvá.

A lényegesebb módosítások a következők:

1. §. A szövetség címe ezentúl: „Országos Magyar Bokréta Szövetség“. (Az országos jelleg hangsúlyozása — így már a címben is — azért vált szükségessé, hogy a szövetség működési körét illetőleg a távolabb állók is minden kétséget kizáróan és csakugyan „első hallásra“ tájékozódhassanak.)

2. §. A szövetség célja. Itt az első sorok így módosultak: A szövetség célja a magyar népművészet minden meggyilváníásának — népi dalnak, táncnak, népviseletnek, szokásnak, népi párnak stb. — országosan való óvása, de új virágoztatása is, a művészi értelmű népi párnak jutalmazása, népi ipari tárgyak értékesítése útján.

3. §. A tagok osztályozása 3/a pontjához ez todatott hozzá: „A bokréták keretében működő rendes tagok határozott összegű tagdíjat nem fizetnek, anyagi kötelezettségükre vonatkozólag a 8. §. intézkedik.“

Ugyane §. 3/c. pontjában: A „minden év karácsonyára“ kimarad. Helyette a pont végére ez került: „A pártoló tag a neki járó tárgyakat a befizetett tagdíj mértékéig az év folyamán is átveheti, amennyiben azonban nem venné át, úgy minden év Karácsonyára a szövetség hivatalból küldi meg a pártoló tagnak a neki járó népi ipari tárgyakat, tárgyat.“

Az f. pont végére: „A bokréták keretében tömörült pártoló tagok anyagi kötelezettségeit, valamint a pártoló tagoknak járó ellenszolgáltatást illetőleg a 8. §. intézkedik.“

Az 5. §. Tagok jogai és kötelezettségei 3. pontjában: „Alkalmazkódnak a szövetség elveihez“ szöveget törölni kell, ehelyett határozottabb szövegezésben ez került: „Alávetik magukat az Országos Magyar Bokréta Szövetség irányításának és utasításainak.“

9. §. Választmány. A 4. ponthoz: „Kéthavonként“ helyett „negyedévenként“ tartandó választmányi ülés.

Ugyane fejezethez, új, 14-ik pontnak ez került: „Amennyiben a választmány valamely tagja a választmány üléséről egymásután kétszer igazolatlanul elmarad, az igazgatóság ezt a választmányi tagságról való lemondásnak tekinti és az ilyen formában törölt választmányi tag helyébe a soron következő póttagot hívja be.“

A 11. §.-hoz. Igazgatóság új 12. pontnak:

„Amennyiben az igazgatóság valamely tagja az igazgatóság üléséről kétszer egymásután igazolatlanul távol marad, ez az igazgatósági tagságról való lemondással egyértelmű. Helyébe a választmány legközelebbi ülésén új igazgatósági tagot választ, kinek megbízatása azonban csak arra az időre terjed, amely ideig az igazgatóság kötelekéből ily módon távozott igazgatósági tag megbízatása tartott volna.“

14. §. Fiókszervezetek, bokréták 2-ik pontja így alakult: „A bokréták csak az anyatestület alapszabályai szerint működhetnek, kötelesek évenként közgyűlést tartani s azon elnök, alelnök, titkár, pénztáros ellenőrből álló vezetőséget választani, akiknek megbízatása egy évig tart. A bokréták is választhatnak tiszteletbeli elnököket és védnököket. A vezetőség, valamint a tiszteletbeli elnökök, védnökök megválasztása azonban csak akkor válik érvényessé, ha azt a szövetség igazgatósága jóváhagyta. A bokrétának külön választmánya nincs.“

A 3-ik pont két részre osztódott. Nevezetesen a 3/a. ez lett: „A bokrétában tömörült rendes tagok tagdíjat nem fizetnek, viszont a bokrétán át elert rendes jövedelmek — szereplések alkalmával élvezett költségek, stb. — 5 %-át tartoznak a bokrétára pénztárába befizetni.“ Mig a 3/b. pont: „A bokrétákban tömörült pártoló tagok havi 10 fillér szívetnek a bokrétára pénztárába, viszont a helyi bokréta ünnepeken fele belépődíjat fizetnek.“

Ugyane §. 4. pontja így módosult: „A bokréták költségvetésüket jóváhagyás vegget minden év első hónapjában tartoznak a szövetséghez beterjeszteni, de ugyanakkor az előző esztendőre vonatkozó elszámolásokot is. A bokréták bevételeinek 25 %-a a szövetséget, 75 %-a a bokrétát illeti.“

A 6. pont ez lett: A bokréták a szövetség központjának minden, az alapszabályokan lefektetett elvnek megfelelő utasítását és határozatát követni tartoznak. Ellenkező esetben a szövetség a m. kir. Belügyminiszteriumnak a bokréta felfüggesztésére, vagy felosztására is előterjesztést tehet.“

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BELA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49.
Telefon: 40-5-44.

Budai Bernwaller nyomda, szedőgépüzem
Budapest, Szentkirályi-utca 49.

Telefon: 414-26.